

COLUMNA DE TEATRE

Electra, de Sòfocles: fatalisme, norma de convivència

El diccionari ens defineix fatalisme com una "doctrina que considera tot el que passa com a determinat per endavant d'una manera inevitable". Des de l'antigor més llunyana ha estat relacionat amb les religions. Un ramal en són, avui dia, els fonamentalismes. Com en totes les èpoques fatalisme i fonamentalismes pretenen justificar les tragèdies que són conseqüència de la seva intransigència i sobretot de la divinització d'autoritats polítiques i religioses. El teatre grec n'esdevé un rellevant notari i l'obra de Sòfocles, Electra, una demostració.

La mort com a compliment de la voluntat dels déus, però fent que la d'aquells fos la mateixa del qui la imposava. Els crims, argument de l'obra de teatre presentada al teatre Ponent, són a la mirada dels nostres dies, esgarrifosos i contra natura però en una època dominada per poders absoluts, oposar-se a la seva voluntat mereixia la mort.

Electra, que condemna el crim comès contra el seu pare, castiga el criminal de la mateixa manera implorant la voluntat dels déus, en aquest cas Apol·lo. Guardant les distàncies, aquests comportaments estan a l'ordre del dia. Només cal llegir els diaris o escoltar les notícies. I la impotència que d'una manera magistral manifestava l'actriu protagonista la trobem en massa accions de la vida política, econòmica i religiosa en ple segle XXI.

Reviure en un teatre alternatiu com el Teatre de Ponent de Granollers, la denúncia de la història feta en un escenari fa dos mil cinc cents anys, ens porta a valorar la importància dels fets i dels indrets i al mateix temps aquelles constants que marquen el curs de la història. El reviu-ho contemplant una escenificació com la del Teatre Akadèmia, es viu

Xavier Solanas

Representació al Teatre de Ponent de Granollers.

la intensitat del crim però com és teatre sembla ser més suportable i impossible que sigui veritat. I potser aquest és un dels valors que fan més rellevant aquest grup.

Amb una obra tan densa i argumentalment tan impactant, van aconseguir la complicitat del públic amb un silenci que es tallava, convertint-lo indirectament en un actor/iu. Un altre mèrit, els silencis que aportaven aquella part del text que complementava l'acció i donava més profunditat a l'escena. Una vegada més es compleix aquella afirmació d'un poeta centroeuropeu que la història la fan els poetes, i Electra és un poema.

JOAN SALA VILA

COLUMNA D'ART

Josep Delcort: El revers de la llum

Saborejar un bon café envoltat de pintures produeix unes vibracions interiors que demanen a la ment d'on provenen les emocions del cor. La resposta pot molt ben donar-la el títol de l'exposició que Josep Delcort presenta a les sales d'art de la Llibreria El Pla de la Calma, de Cardedeu. L'artista-pintor és, a la vegada, un inspirat poeta que no només sap jugar amb la llum dels colors sinó també amb la de les paraules.

En una pintura el revers de la llum l'endevinem en el missatge cromàtic que ix de la composició de cada obra. L'abstracció amb que la defineix consisteix en ràfegues de llum que envolten un concepte, fruit d'unes eliminacions per arribar a l'essència de la idea o de l'objecte.

Em pregunto, on rau l'essencialitat en les obres de la mostra que presento? Penso, humilment, que en la llum. Les formes, moltes geomètriques, el cromatisme, la compopsició, em conviden a pensar en possibles influències d'altres pintors molt coneguts, com Joan Miró,

Kandinsky i el Grup Dau al Set.

L'expressionisme d'algunes obres descobreix la presència d'emocions fosques i silencioses, que cerquen en nuna nit de misteri, el desig de llum; la composició cromàtica em traslladava al pop art americà amb un disney atractiu i a la vegada, idealista; l'esperit de Joan Miró no hi és indiferent en més d'un dels treballs i per arrodonir la filosofia de l'exposició s'hi respira un insinuant aroma de perfums orientals. Contemplant les pintures vivia unes sensacions poètiques que com una boirina mística ambientaven el meu viatge cultural de l'esperit.

En aquesta mostra el llenguatge del color i de la paraula esdevenen un mateix tot amb una demostració que l'art en la seva essència és creació, independentment de quina sia la modalitat emprada.

JOAN SALA VILA

Los Ripios

Francisco Barbachano

Asesores

La moda del asesor llegó con los tripartitos; oficio de pasta gansa al servicio del partido. Da lo mismo quien gobierne, pues hay un amplio surtido, de asesores con carnet sea cual sea su signo. Asesores de alcaldía del alcalde sombra y guía; asesores "tutifruti" para las concejalías. Técnicos de gran prestigio que les puede la avaricia, y han de salir por la falsa aunque parezca mentira. ¡Asesores!: un invento de nuestra clase política, que para el erario público son una auténtica ruina.

LLIBRES D'AUTORS VALLESANS

Chopin, a la Garriga, de Martí Sunyol

És una fantasia amb un preàmbul que dona una visió global del poble. Diversos capítols narren a través de personatges la majoria ben identificables- la història i vicissituds d'un hipotètic monòlit dedicat al músic Frederic Chopin a la plaça del Silenci de la Garriga. Facècies i esdeveniments amb tocs d'humor i bonhomia no amaguen certs petits apunts crítics, sempre amb un fons de cordialitat de la marca Martí Sunyol. Editorial Nel·la.

Les recomanacions de DIFERENT DISC

CORINNE BAILEY RAE (CD)
The Sea (Pop soul)

Quasi quatre anys després de la publicació del seu àlbum de debut i superant els quatre milions de vendes, Corinne presenta el seu nou treball. Un disc fet sota el seu propi univers, lluny de qualsevol influència i distracció, adreçat vers un món musical diferent i altament exquisit. Potent, extraordinari i molt íntim. Es fa notar, molt lleugerament, que entre els seus ídols hi ha Marvin Gaye, Stevie Wonder, Nina Simone i Curtis Mayfield.

HAZME REIR (DVD)
(Comèdia) 134' - (USA)

Una pel·lícula molt divertida, amb una interpretació genial per part d'Adam Sandler. La història està ambientada en el món dels comedians monològistes. Un famós còmic descobreix que li queda poc temps de vida. És doncs, el moment de tornar als llocs i amb la gent que més li importaven, incloent-hi els petits locals on representava monòlegs al principi de la seva carrera i de buscar de nou la novia que va deixar escapar.

